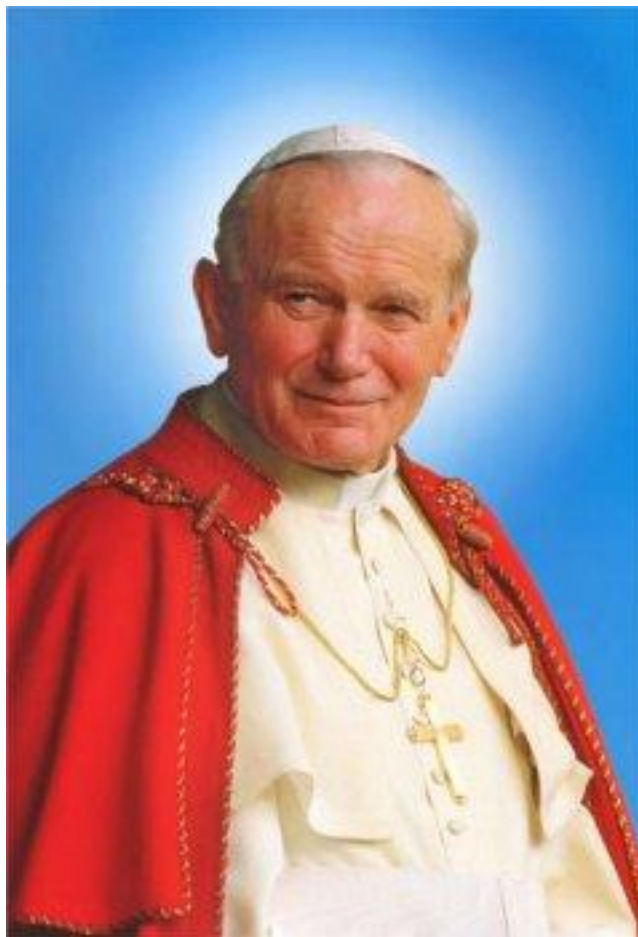

22 października
wspomnienie dobrowolne św. Jana Pawła II, papieża

Karol Józef Wojtyła urodził się 18 maja 1920 r. w Wadowicach jako syn Karola i Emilii, z domu Kaczorowskiej. Jego ojciec był żołnierzem – pracował jako urzędnik, zaś matka zajmowała się domem i dziećmi. Karol miał starszego o 14 lat brata Edmunda (lekarza) oraz siostrę Olgę, która zmarła zaraz po urodzeniu. Został ochrzczony 19 czerwca 1920 r. w pobliskim kościele pw. Ofiarowania Najświętszej Maryi Panny, z którym był związany do końca swojego pobytu w rodzinnym mieście. Miesiąc przed I Komunią Świętą zmarła jego matka. Od tej pory zajmował się nim ojciec – dbał o dobre wychowanie, naukę, patriotyzm i rozwój duchowy syna, który codziennie uczestniczył we Mszy Świętej. W Gimnazjum Męskim w Wadowicach dołączył do koła teatralnego, gdzie poznawał poezję i teatr. Kiedy miał 12 lat zmarł jego brat w wyniku zarażenia się szkarlatyną od swoich pacjentów.

Po zdaniu matury w 1938 r. razem z ojcem przeprowadził się do Krakowa, gdzie rozpoczął studia polonistyczne na Uniwersytecie Jagiellońskim. Naukę przerwał wybuch II Wojny Światowej. W czasie okupacji młody

Wojtyła pracował jako robotnik w kamieniołomach Zakładów Chemicznych Solvay w Krakowie – Borku Fałęckim, co łączył z działalnością w podziemnym Teatrze Rapsodycznym. Brał też udział w tajnych kompletach. W 1941 r. zmarł jego ojciec. Rok po tym wydarzeniu podjął decyzję o wstąpieniu do Wyższego Seminarium Duchownego w Krakowie.

Święcenie kapłańskie otrzymał z rąk ks. abp Adama Sapiehy 1 listopada 1946 r. w Kaplicy Domu Arcybiskupów Krakowskich. Zaraz po nich wyjechał na dalsze studia do Rzymu, gdzie w ciągu dwóch lat napisał pracę doktorską na temat: *Zagadnienie wiary u św. Jana od Krzyża*, którą obronił 19 czerwca 1948 r. na Wydziale Teologicznym Papieskiego Uniwersytetu Angelicum.

Po powrocie do kraju został skierowany do pracy w wiejskiej parafii Niegowić pod Krakowem. Rok później w krakowskiej parafii pw. św. Floriana podczas pracy z młodzieżą ujawnił się jego talent duszpasterski i organizatorski. W 1951 r. nowy rządca Archidiecezji Krakowskiej – abp Eugeniusz Baziak skierował Wojtyłę do dalszej pracy naukowej i napisania habilitacji na istniejącym jeszcze Wydziale Teologicznym UJ. Jesienią 1953 r. Rada Wydziału podjęła decyzję o zakończeniu przewodu habilitacyjnego Wojtyły, przyjmując do recenzji jego pracę *Próba opracowania etyki chrześcijańskiej według systemu Maxa Schelera*. Finalnie, 12 grudnia tegoż roku otrzymał tytuł doktora habilitowanego. Wykładał w Metropolitalnym Seminarium Duchownym i na Uniwersytecie Jagiellońskim.

W październiku 1954 r. Wojtyła podjął pracę na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim jako wykładowca historii doktryn etycznych. W tym czasie poświęcał się młodzieży akademickiej, z którą chodził po górach.

28 września 1958 r. został konsekrowany na biskupa pomocniczego Archidiecezji Krakowskiej – funkcję tę pełnił do roku 1962. Całą swoją posługę i siebie zawierzył Matce Bożej, czyniąc słowa „Totus Tuus” (Cały Twój) swoim zawołaniem biskupim, a potem także papieskim. Po śmierci Administratora Archidiecezji abp. E. Baziaka wybrano go Wikariuszem Kapitulnym – tymczasowym rządcą Archidiecezji Krakowskiej. Jako biskup i Arcybiskup był uczestnikiem Soboru Watykańskiego II, podczas którego przyczynił się do powstania *Konstytucji Duszpasterskiej o Kościele w Świecie Współczesnym – Gaudium et spes*. Jest to jeden z najważniejszych dokumentów soborowych mówiących o powołaniu

człowieka i roli Kościoła w obliczu zmian dokonujących się w naszych czasach.

W 1963 r. Papież Paweł VI mianował biskupa Wojtyłę Arcybiskupem Metropolity Krakowskiej, a cztery lata później, w czerwcu 1967 r. – kardynałem. W trakcie 14-letniego pontyfikatu kardynał Wojtyła zreorganizował pracę kurii powołując do życia szereg wydziałów, w których zatrudnienie znalazło wielu ludzi świeckich. W ten sposób, podążając za wskazaniem II Soboru Watykańskiego, podkreślił rolę laikatu w Kościele. Szczególnie bliska była mu praca nad podniesieniem moralności rodziny i wychowaniem młodego pokolenia. W pracach Konferencji Episkopatu Polski ściśle współpracował z Prymasem Stefanem Wyszyńskim jako jego zastępca na stanowisku Przewodniczącego. Był także Przewodniczącym Komisji Apostolstwa Świeckich oraz Komisji do Spraw Nauki Katolickiej. Organizował sympozja naukowe, przez które *opiekował się* światem nauki katolickiej i walczył o uznanie jego praw. Wydał drukiem szereg artykułów i pozycji książkowych. Najbardziej znane to *Miłość i odpowiedzialność*, *Osoba i czyn*, *U podstaw odnowy Vaticanum II*. W 1972 r. rozpoczął Duszpasterski Synod Archidiecezji Krakowskiej, który trwał przez 7 lat. Celem Synodu było pogłębienie życia religijnego młodzieży i katolików zaangażowanych w życie Kościoła. Przygotował także Archidiecezję do 900 rocznicy śmierci św. Stanisława – patrona archidiecezji.

Jego działalność znana była również poza granicami Polski. Brał udział w licznych kongresach i sympozjach naukowych. W Dykasteriach Watykańskich był członkiem Kongregacji pro institutione catholica, pro Sacramentis in Cultu Divino, Pro Cleris. Był konsultorem Concilium de Laicis. Uczestniczył w Synodach Biskupów w latach 1967 – 1977, a w 1974 został wybrany na członka Rady Sekretariatu Synodu. Szczególnym wyrazem zaufania Ojca Św. Pawła VI do kard. Wojtyły była prośba o ogłoszenie rekolekcji Watykańskich w 1976 r. dla Ojca Świętego, kardynałów i pracowników Kurii Rzymskiej.

Po śmierci papieża Pawła VI i jego następcy Jana Pawła I w wyniku konklawe – 16 października 1978 r. abp Karol Wojtyła został wybrany papieżem przyjmując imię Jan Paweł II. Był pierwszym Polakiem, a jednocześnie pierwszym od 445 lat biskupem Rzymu, który nie pochodził z Włoch. Uroczyste rozpoczęcie jego pontyfikatu miało miejsce 22 października 1978 r.

Jego wybór na Stolicę Piotrową znacząco wpłynął na dzieje Europy Wschodniej końca XX wieku. Pierwszą zagraniczną pielgrzymkę odbył do Ameryki Łacińskiej, co było nowością na tle poprzednich papieskich pontyfikatów. W trakcie trwającego 27 lat pontyfikatu odwiedził 135 krajów świata oraz odbył 142 podróże na terenie Włoch. Do ojczyzny pierwszy raz jako papież przybył 2 czerwca 1979 r., podczas której wypowiedział pamiętne słowa: „*Niech zstąpi Duch Twój! I odnowi oblicze ziemi, tej ziemi*”. Patriotyczna postawa i wsparcie Polaków żyjących w komunistycznym kraju przyczyniło się jeszcze bardziej do wzrostu jego autorytetu. Do Polski pielgrzymował jeszcze sześć razy.

Podczas całego pontyfikatu Jan Paweł II nieustraszenie walczył o godność każdego człowieka sprzeciwiając się aborcji i eutanazji – *cywilizacji śmierci*. Pamiętając o ludziach młodych, zainicjował systematyczne spotkania z młodzieżą – Światowe Dni Młodzieży, które po raz pierwszy odbyły się w Rzymie w 1985 r. Swoje nauczanie przekazał wiernym w wielu listach, adhortacjach, konstytucjach apostolskich oraz czternastu encyklikach, m. in. *Redemptor hominis*, *Dives in misericordia*, *Laborem exercens*, *Centesimus annus*, *Sollicitudo rei socialis*. Przekraczając wiele barier, zawsze był otwarty na drugiego człowieka. Wyraził to podczas spotkania z własnym zamachowcem, Alim Agcą, który 13 maja 1981 r. postrzelił papieża na Placu św. Piotra w Rzymie.

Od początku lat 90-tych Jan Paweł II zmagał się z chorobą Parkinsona, która była powodem spekulacji dotyczących ustąpienia papieża z urzędu. Ten pełnił jednak swoją posługę do śmierci. W ciągu ostatnich dni życia nieustannie towarzyszyli mu trwający na modlitwie wierni z całego świata. Odszedł 2 kwietnia 2005 r. o godzinie 21:37, w pierwszą sobotę miesiąca i wigilię Niedzieli Bożego Miłosierdzia. Niespełna tydzień później, 8 maja, odbył się pogrzeb papieża, w którym uczestniczyło około 300 tysięcy pielgrzymów oraz głowy państw i przedstawiciele wszystkich wyznań świata.

28 czerwca 2005 r. za zgodą następcy Jana Pawła II, Benedykta XVI, rozpoczął się proces beatyfikacyjny, którego postulatorem był ks. Sławomir Oder. 1 maja 2011 Jan Paweł II został beatyfikowany, a 27 kwietnia 2014 r. podczas Niedzieli Bożego Miłosierdzia został ogłoszony świętym.

Modlitwy:

Litania do św. Jana Pawła II

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison.

Chryste usłysz nas, Chryste wysłuchaj nas.

Ojcze z nieba, Boże – zmiłuj się nad nami.

Synu Odkupicielu świata, Boże – zmiłuj się nad nami.

Duchu Święty, Boże – zmiłuj się nad nami.

Święta Trójco, Jedyny Boże – zmiłuj się nad nami.

Święta Maryjo – módl się za nami.

Święty Janie Pawle, módl się za nami

Zanurzony w Ojcu, bogatym w miłosierdzie,

Zjednoczony z Chrystusem, Odkupicielem człowieka,

Napełniony Duchem Świętym, Panem i Ożywicielem

Całkowicie oddany Maryi,

Przyjacielu Świętych i Błogosławionych,

Następco Piotra i Sługo sług Bożych,

Stróżu Kościoła nauczający prawd wiary,

Ojcze Soboru i wykonawco jego wskazań,

Umacniający jedność chrześcijan i całej rodziny ludzkiej,

Gorliwy Miłośniku Eucharystii,

Niestrudzony Pielgrzymie tej ziemi,

Misjonarzu wszystkich narodów,

Świadku wiary, nadziei i miłości,

Wytrwały Uczestniku cierpień Chrystusowych,

Apostole pojednania i pokoju,

Promotorze cywilizacji miłości,

Głosicielu Nowej Ewangelizacji,

Mistrzu wzywający do wypłynięcia na głębie,

Nauczycielu ukazujący świętość jako miarę życia,

Papieżu Bożego Miłosierdzia,

Kapłanie gromadzący Kościół na składanie ofiary,

Pasterzu prowadzący owczarnię do nieba,

Bracie i Mistrzu kapłanów,

Ojcze osób konsekrowanych,

Patronie rodzin chrześcijańskich,

Umocnienie małżonków,

Obrońco nienarodzonych,

Opiekunie dzieci, sierot i opuszczonych,

Przyjacielu i Wychowawco młodzieży,

Dobry Samarytaninie dla cierpiących,
Wsparcie dla ludzi starszych i samotnych,
Głosicielu prawdy o godności człowieka,
Mężu modlitwy zanurzony w Bogu,
Miłośniku liturgii sprawujący Ofiarę na ołtarzach świata,
Uosobienie pracowitości,
Zakochany w krzyżu Chrystusa,
Przykładnie realizujący powołanie,
Wytrwały w cierpieniu,
Wzorze życia i umierania dla Pana,
Upominający grzeszników,
Wskazujący drogę błędzącym,
Przebaczający krzywdzicielom,
Szanujący przeciwników i prześladowców,
Rzeczniku i obrońco prześladowanych,
Wspierający bezrobotnych,
Zatroskany o bezdomnych,
Odwiedzający więźniów,
Umacniający słabych,
Uczący wszystkich solidarności,
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata – przepuść nam, Panie.
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata – wysłuchaj nas, Panie.
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata – zmiłuj się nad nami.

Módl się za nami święty Janie Pawle.

Abyśmy życiem i słowem głosili światu Chrystusa, Odkupiciela człowieka.

Módlmy się:

Miłosierny Boże, przyjmij nasze dziękczynienie za dar apostolskiego życia i posłannictwa świętego Jana Pawła II i za jego wstawiennictwem pomóż nam wzrastać w miłości do Ciebie i odważnie głosić miłość Chrystusa wszystkim ludziom. Przez Chrystusa, Pana naszego.

Amen.

Modlitwa o wstawiennictwo św. Jana Pawła II

Janie Pawle II, nasz święty orędowniku, wspomóżycielu w trudnych sprawach. Ty, który swoim życiem świadczyłeś o wielkiej miłości do Boga i ludzi, prowadząc nas drogą Jezusa i Maryi, w umiłowaniu obojga,

pragnąc pomagać innym. Przez miłość i wielkie cierpienie, ofiarowane za bliźnich, co dzień zbliżałeś się do świętości.

Pragnę prosić Cię o wstawiennictwo w mojej sprawie... wierząc, że przez Twoją wiarę, modlitwę i miłość pomożesz zanieść ją do Boga.

Ufam w miłosierdzie Boże i moc Twej papieskiej modlitwy. Pragnę przez Jezusa i Maryję za Twoim przykładem zbliżyć się do Boga.

Ojcze nasz...

Zdrowaś Maryjo...

Chwała Ojcu...

Modlitwa o wyproszenie łask za wstawiennictwem św. Jana Pawła II

Święty Janie Pawle II, za Twoim pośrednictwem proszę o łaski dla mnie (i moich bliźnich). Wierzę w moc modlitwy i w Twoją zbawienną pomoc. Wyproś mi u Boga Wszechmogącego łaski, o które się modłę... (wymienić prośby).

Uproś mi dar umocnienia mej wiary, nadziei i miłości.

Pan Jezus obiecał, że o cokolwiek w Jego imię poprosimy, to otrzymamy. Dlatego i ja, Panie, pełen ufności, proszę Cię o potrzebne mi łaski, za wstawiennictwem Błogosławionego Jana Pawła II. Wysłuchaj mnie, Panie. Amen.

Modlitwa o wstawiennictwo św. Jana Pawła II

Boże, bogaty w miłosierdzie, z Twojej woli święty Jan Paweł II, papież, kierował całym Kościołem, spraw, prosimy, abyśmy dzięki jego nauczaniu z ufnością otworzyli nasze serca na działanie zbawczej łaski Chrystusa, jedyne Odkupiciela człowieka. Który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, Bóg, przez wszystkie wieki wieków. Amen.